

El perdó

Dos bancals de terra grassa llaurada. Un camí recte, prim i polsegós, que duu a una casa enmig d'horts, jardins i un bancal de xops, entre xalets de gust alpí. El motorista cara-rodó, vestit amb trajo i corbata blava, muntat sobre una vespa moderna, amb casc i un paquet de fulls a les mans, crida: "Per fi, ho he aconseguit!". La muller i els dos fills surten a l'entrada de la casa. El fill petit estranyat diu: "Que s'ha tornat boig, el pare?". "No diguis bestieses: el pare sempre està content", diu la filla. "Què és aquest rebombori, Eladi?", diu la muller. "Ho he aconseguit, Iolanda! He aprovat les oposicions a administratiu. Mira-t'ho", deia llençant els fulls fotocopiats pel camí amb una alegria esbojarrada.

Aparca la moto i abraça la dona amb uns grans escarafalls, besant-la als llavis, al coll, a les galtes. Després abraça la filla i l'aixeca enlaire fent-la volar i besa molt fort el fill petit, que també vol que el faci volar.

"Saps, Eladi, la mare no respon. Fa dies que la tru-

co per telèfon i no respon. Estic preocupada. Hauríem d'anar a veure-la".

El motorista frunzeix el front en quatre arrugues molt profundes. Calla però desplega mentalment la còrrua de vituperis que engega sobre el simple esment de la pròpia sogra. No hi ha res que l'emprenyi més que la sogra. Mentalment recita la llista de renecs que li té dedicats des de sempre: "La mare que la va parir, la sogra. Ja s'hagués pogut morir quaranta vegades. Hi tinc preparada la sepultura al jardí. Sempre està que si es mor que si no es mor, i no es mor mai. El dia que em diuen que he aprovat les oposicions a administratiu, he d'anar al seu pis per veure què li passa!". Truquen al timbre. Ressona en la buidor. Apresats agafen el manyoc de claus. Obren el pis. La fortor de carn putrefacta els inunda la pituitària. Una olor densa, espessa, aguda, vomitant, que s'escampa per tot arreu. La Iolanda arrenca a plorar compulsivament. Eladi queda perplex, amb els ulls molt oberts i les cel·les arquejades d'estupor. La sogra jeu descomposta enmig d'un bassiol de sang. Al cap de dos dies can-

Andreu Loncà

Andreu Loncà

via el seu humor: ell que havia estat jovial queda com anul·lat. I repeteix: "L'he matat jo. Tant desitjar que morís i he acabat matant-la jo!".

Es presenta a la policia i afirma amb aplom: "He matat la sogra!".

"Vinga, home, no em digui!", li diu el funcionari. "I com ho ha fet? amb un ganivet de cuina?". "No, desitjant-ho de veritat".

La policia no li fa cap cas però ell, al seu interior, està convençut que l'ha matat amb la seva insistent mala llet còsmica abocada sobre la sogra. Se li agreja el caràcter; esdevé un desconegut per als companys; i, finalment, redimeix el seu remordiment treballant cada setmana, de franc, tres hores en un asil d'ancians. Li diuen el germà Eladi, protector de les velletes. Cada dijous reparteix el brou a les ancianes, de pell arugadíssima de la secció més dura de l'asil. Confia que així passarà el seu particular purgatori. I a la fi ho aconsegueix: se salva a si mateix. Es perdona, primer ell mateix amb grosses llàgrimes i, després, davant dels vellets del geriàtric, que l'estimen a rabiar.